

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 337/2015
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужилаца М.П. из Б.Д.П., Њ.К.1 из Л., М.В. из С.С., А.Л. из В., М.Е. из В., В.К. из В., Њ.К.2 из Б.Д.П. и Б.М. из В., чији су заједнички пуномоћници З.С., адвокат из Н.С. и Ж.П., адвокат из В., против туженог В. АД из В., чији је пуномоћник З.В., адвокат из З., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4188/13 од 20.03.2014. године, у седници одржаној 25.02.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду Р4 137/14 од 28.11.2014. године, за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4188/13 од 20.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Врбасу П1 131/06 од 19.11.2007. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца ради поништаја споразума закључених 14.04.2006. године између сваког од тужилаца и туженог, под бројевима наведеним у изреци првостепене пресуде, и ради исплате следећих износа: тужилци М.П. 155.707,00 динара, тужилци Њ.К.1 611.635,00 динара, тужиоцу М.В. 335.425,00 динара, тужиоцу А.Л. 609.776,00 динара, тужилци М.Е. 423.906,00 динара, тужилци В.К. 179.794,00 динара, тужилци Њ.К.2 522.287,00 динара и тужиоцу Б.М. 310.762,00 динара. Допунским решењем Општинског суда у Врбасу П1 131/06 од 10.04.2008. године, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 19.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4188/13 од 20.03.2014. године, жалба тужилаца је усвојена и пресуда Општинског суда у

Врбасу П1 131/06 од 19.11.2007. године делимично преиначена, тако што су поништени споразуми закључени између тужилаца и тужених, па је обавезан тужени да тужиљи М.П. исплати 125.907,00 динара, тужиљи Њ.К.1 494.579,86 динара, тужиоцу М.В. 271.034,33 динара, тужиоцу А.Л. 483.394,96 динара, тужиоцу М.Е., као законском наследнику пок. М.Р. 341.781,81 динар, тужиљи В.К. 146.360,66 динара, тужиљи Њ.К.2 421.102,68 динара и тужиоцу Б.М. 251.288,58 динара. У преосталом делу којим је тужбени захтев одбијен и у делу одлуке о трошковима поступка, пресуда и допунско решење су укинута и предмет је враћен на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права у којој је предложио да Врховни касациони суд одлучи применом члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.125/04 и 111/09).

Апелациони суд у Новом Саду је решењем Р4 137/14 од 28.11.2014. године предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 395. ЗПП да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, јер је одлука у сагласности са већ усвојеном праксом Врховног касационог суда. Стога нема потребе за уједначавањем судске праксе, због чега је одлучено као у првом ставу изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је закључио да ревизија није дозвољена.

Чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), прописано је да ће се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09).

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.05.2006. године. Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 204. ЗПП, а вредност побјаних делова правоснажне пресуде сваког појединог захтева износе, у односу на: тужиљу М.П. 125.907,00 динара, тужиљу Њ.К.1 494.579,86 динара, тужиоца М.В. 271.034,33 динара, тужиоца А.Л. 483.394,96 динара, тужиоца М.Е. 341.781,81 динар, тужиљу В.К. 146.360,66 динара, тужиљу Њ.К.2 421.102,68 динара и тужиоца Б.М. 251.288,58 динара.

Чланом 394. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се у овој парници примењује за оцену дозвољености ревизије, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права

својине на непокретностима, потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета побијаних делова правоснажне пресуде сваког појединог захтева очигледно не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке решења.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**